

Pekka Ervastian avauspuhe Ruusu-Ristin vuosikokouksessa 1934

Lausun teidät kaikki tervetulleiksi Ruusu-Ristin vuosikokoukseen. Olemme nyt saapuneet kaikki viettämään neljäntoista vuosikokousta ja toinen seitsenkierron on loppumassa. Meidän on aina ollut tapana muistaa näissä kokouksissamme ihmisen seitsemää periaatetta H. P. B:n mukaan ja verrata vuosikokouksitamme kulloinkin johonkin periaatteeseen.

Meillä on tässä näkyväisessä maailmassa fyysillinen ruumis ja muoto, josta kuljemme alhaalta ylöspäin seitsemättä korkeinta periaatetta kohti. Nyt toisessa kierroksessa olemme saavuttaneet seitsemännen korkeimman periaatteen ja tämä meidän vuosikokouksemme kulkee siis sen merkeissä, seitsemännen periaatteen, joka on niinkuin kaikki muistamme *Atma* eli henki. Ja se on erikoisesti hengen merkeissä, kun vietämme tämän vuosikokouksen.

Muistamme, että esikristillinen seurakunta alkoi hengen vuodatuksella ja se tapahtui juuri Helluntaina tai ainakin Helluntaina vietetään sen tapahtuman muistoa. Vietämme nyt Helluntaita ja vietämme hengen juhlaa ympäri kristikuntaa. Mikä se henki oli, joka silloin vuodatettiin ensimmäisten kristittyjen yli ensimmäisenä Helluntaina? Oliko se jokin ulkoapäin tuleva vuodatus, joka herätti esim. apostoleissa puhekyvyn, niin että he saattoivat puhua monilla eri kielillä? Oliko se vuodatus jostain taivaallisesta, joka tuli ihmeellisestä voiman vuodatuksesta? Käsittääkseni se ei ollut sitä, vaikka sitä symbolisesti sillä tavalla voi ymmärtää, kun esim. joku laskee käden pään päälle. Ei kukaan sellaista voinut nähdä, eikä niin tapahtunut. Vaan se hengen vuodatus, joka tapahtui ensimmäisenä Helluntaina oli sitä laatua, että apostolit heräsivät äkkiä selvään tuntoon ja varmuuteen siitä, etteivät he

olleet pelkkiä ruumiita eikä persoonallisia olentoja maailmassa. Kun Jeesus Kristus vaelsi heidän keskuudessaan, silloin hän edusti henkeä ja apostolit olivat inhimillisiä sieluja ja persoonallisia olentoja, jotka seurasivat häntä hänen matkoillaan, kuunnellen hänen puheitaan ja tuntien olevansa opetuslasten asemassa. Se oli kaikki aivan luonnollista, mutta joskus saattoi ihmeellinen tieto puhua heidän sieluissansa. Niinkuin Jeesus kerran sanoi Pietarille, kun hän sanoi, että – sinä olet Jumalan poika –, että Pietari ei olisi osannut niin vastata muuten, – sillä ainoastaan Jumala antoi sen sinulle tietää. Silloin oli henki hetkellisesti puhunut Pietarissa ja Jeesus sen tunsii.

Helluntaina tapahtui siis apostoleille ihmeellinen suuri heräämys, niin että kaikki tulivat hengen läpäisemiksi. Emme saa ajatella, että se olisi tapahtunut fyysisessä ruumiissa. He olivat inhimillisiä minuuksia, jotka ottivat vastaan opetuksia Kristukselta hengessä. Mutta nyt he heräsivät kaikki tietoisuuteen siitä, että he olivat itse eläviä henkiä. He saivat tuntea, etteivät olleet persoonallisia olentoja, vaan henkiolentoja. He tunsivat, kuinka hekin olivat Jumalan poikia. Sillä kun henki on meissä, silloin tunnemme hengessämme, että olemme Jumalassa syntyneitä, että olemme Jumalan poikia, Jumalasta syntyneitä. Tämä on se suurenmoinen kokemus, joka tulee ihmiselle, joka hengessä syntyy. Hän tuntee olevansa henkiolento. Hän itse kantaa tällaista kuvaa ruumiissaan. Hän on pukeutunut persoonallisuuteen, joka kuuluu fyysilliseen olemuspuoleen, mutta itsessään hän on iankaikkinen henkiolento. Tämä oli suuri kokemus, jonka apostolit tekivät ja saivat Helluntaina. Ja kun ihminen tuntee olevansa henki ja Jumalan poika, silloin on todellinen tahto herännyt. Se tahto, joka ei kysy mitään tarkoituspieriä, se tahtoo vaan totuutta, niinkuin Jumala tahtoo vain rakkautta. Ja siihen yhtyvät ikäänkuin ihmisen aurassa toiset ihmisen henkiset periaatteet,

nim. Manas ja Buddhi, ne joista on puhuttu jo edellisessä kahdessa vuosikokouksessa, järki ja rakkaus. Ne ovat silloin niinkuin hänen aurassaan. Järki ei ole hänen syvin olemuspuolensa, niinkuin se on persoonallisuudessa, vaikka ihminen saakin vilahduksia korkeimmasta itsestään, mutta se tuntuu niinkuin järki olisi hän itse. Ja hän on yhtä sen järjen kanssa. Kun Buddhi vaikuttaa, silloin rakkaus vaikuttaa ja ihminen tuntee olevansa yhtä sen rakkauden kanssa. Ja hän tuntee, että hänen oma persoonallisuutensa on rakastava. Mutta kun jumalallinen henki elää ihmisessä herätettynä, silloin oikea järki ja oikea rakkaus asuvat hänessä ja ovat olemuspuolia tuossa Jumalan pojassa. Me eivät ole yhtä ihmisen persoonallisuuden kanssa, vaan järki ja rakkaus ne voivat valaista hänen persoonallisuuttaan. Sentähden kun emme ole henkisesti heränneitä, emme voi omistaa mitään ansioita itsellemme, vaan sanoa: – en minä elä, vaan Kristus minussa –. Siis, jos minulla on järkeä, vaikka korkea valaistu järki, niin ei se ole samaa, kuin Kristus minussa. En minä osaa jumalallisesti rakastaa, vaan se on Kristus minussa, ja kun se tulee eläväksi, niin ihmisessä herää Atma, Henki. Silloin ihminen tuntee olevansa Kristus minussa, joka tekee persoonallisuuden järkeväksi ja rakastavaksi.

Nyt me emme näin Ruusu-Ristin vuosikokouksessa ja ruusu-ristiläisinä saa ajatella, että tulisimme heti Kristuksiksi, joissa järki ja rakkaus elävät. Emme voi sillä tavalla kuvitella, se olisi itsepetosta, jos kuvittelisimme, että Kristus eläisi meissä. Mitään sellaista ei pidä ajatella, ennenkuin se tapahtuu. Ja silloin se tulee totuuden voimalla ja päästää hengen. Jos henki herää meissä, silloin se vakuuttaa meille meidän monista heikkouksistamme, ja huomauttaa syntisestä itsestämme. Mutta samalla olemme tulleet tietoisiksi siitä, että me olemme jotain muuta. Sillä me emme saata persoonallisuudes-

ta kerskailla, sillä persoonallisuus ei ole ansiokas tällaisessa. Ei se ole persoonallisuuden ansiota, että Jumalan poika syntyy, että henki meihin tulee, vaan se on Jumalan ansiota. – Sillä tuuli käy, minne se tahtoo, ettekä tiedä, mistä se tulee ja minne se menee. – Niin sanoi Jeesus. Ei ihminen voi määritellä, että nyt pitää hengen tuleman ja menemän. Se on kaikki Jumalan varassa. Mutta me ihmiset voimme aina olla varuillamme, että emme estä Jumalan hengen syntymistä meissä. Meidän oma persoonallisuutenne on esteenä, mutta jos olemme varuillamme, emmekä tee itseämme mahdottomiksi, vaan olemme valmiit, silloin voi ihme tapahtua. Silloin voi meillekin tulla helluntai-ihme. Meissäkin voi syntyä Jumalan poika, keskellä suurinta surua ja väsymystä, ja kastaa meidät elämään, niin että sen sijasta, että olemme käyneet kuoleman valtakunnassa, käymme nyt portin läpi ijäiseen elämään. Mutta niin paljon voimme nyt toteuttaa, että aina pidämme mielessämme ja aina muistamme, että olemme henkiolentoja, joilla mikään tässä näkyväisessä maailmassa ei ole niin tarpeellista ja suurenmoisen ihastuttavaa, ettei se olisi kaikki ohimenevää. Meidän ainoa pyrkimyksemme olkoon ja pysykäämme siinä, että voisimme muistaa, mikä on elämän tarkoitus, eikä välittää kaikesta vähäpätöisestä. Sen voimme tehdä.

Ja nyt, kun avaan vuosikokouksemme, sanon, että me emme ole tämä ruumis, emme ole tämä persoonallisuus, vaan me olemme henkiolentoja. Vaikka emme tunne Jumalan poikaa, niin olemme kuitenkin henkiolentoja, jotka elämme kuoleman jälkeen. Ei saa olla kuoleman pelkoa, sillä ei kuolema voi meille mitään. Olemme henkiolentoja, vaikkakin seisomme keskellä kaikkia vaikeuksia, suruja ja kärsimyksiä. Se olkoon meille aivankuin mottona: Atma tekee meidät eläväksi hengessä keskellä ruumiillista elämää.

Julistan tämän neljännen vuosikokouksen avatuksi suurimman Jumalan pojan Jeesuksen Kristuksen, Valkoisen Veljeskunnan ja Kristuksen suurimman auttajan ja työntekijän apostoli Paavalin nimeen.